Analize și opinii

Dan Diaconu: Românii și revoluția

Acum 20 minutes 33 Vizualizari 9 Timp de citire

două categorii aici. Din prima fac parte frustrații de fotoliu, care au impresia că fac revoluții cu petiții, click-uri, like-uri și comentarii acide, după care, probabil, trag o țuică pentru întregirea satisfacției întrucât, iată, „au răsturnat iar lumea”. De partea cealaltă sunt cozile de topor ale sistemului care acționează exact cum au făcut aseară: au început să arunce cu sticle, au scos ceva panaș, după care au făcut un foc așa, cât să fie de efect și pentru a permite jandarmilor să intre în mulțime. Cunosc tactica.

Pentru început însă să înțelegem în ce situație ne aflăm. De aproape 15 ani, omul de rând(și nu numai) este agresat printr-un terorism juridic. Dacă ești incomod, te trezești cu un dosar de doi bani, care te târăște prin „instituțiile statului”, făcându-ți praf demnitatea și nervii. Observi atunci că te afli într-un univers kafkian, în care lumea se rostogolește asimetric împotriva ta. Cu toate acestea, până de curând, exista speranța unor personaje corecte din sistem de care, dacă aveai noroc, „te loveai”, putând avea parte de un proces corect. Toate acestea însă s-au diluat din ce în ce mai mult, pe măsură ce Plăvanul își pierdea din puteri.

Eliminarea absolut halucinantă din cursă a Dianei Șoșoacă a fost primul element care ar fi trebuit să-i sesizeze oricui că se pregătește ceva înfiorător(n-o fac eroină pe Șoșoacă întrucât, între timp, „și-a dat sistemul pe față”, acționând sincronizat cu cozile de topor). Acel ceva a venit suspect de repede, odată cu anularea mârșavă a prezidențialelor. Din acel moment a devenit limpede că sistemul a făcut o alegere, iar seria abuzurilor nu se va opri. Eu unul am documentat cât se poate de bine fenomenul, arătând că numirea noului Guvern s-a făcut într-o stare de absolută nulitate, întrucât Iohannis ocupa ilegal poziția de președinte. De asemenea, teroriștii de la Curtea Constituțională, în jurul cărora s-a făcut scut, semnalizau cât se poate de clar faptul că s-a schimbat ceva esențial. Cea mai mare parte a sistemului s-a auto-mânjit prin acceptarea stării de fapt, motiv pentru care schimbarea a devenit imposibilă, iar drumul pe care mergem acum unul obsedant, precum o condamnare la moarte. De ce spun toate acestea? Pentru că, odată mânjit, sistemul acționează ca un șobolan încolțit, mușcând irațional, fără milă și împroșcându-și saliva sa toxică în corpul oricui i se pare că-i amenință existența. Acum, după toate ticăloșiile petrecute, sistemul este practic pușcăriabil în integralitatea sa. Sunt abuzuri mari, care, într-o societate normală, nu au cum să se lase cu pensii speciale și bătrâneți călduțe. De aceea toți, la unison, acționează violent în direcția pe care ne-am înscris.

Celor naivi, care încă mai cred în povești cu „Feți Frumoși”, le spun cât se poate de frust: destinația noastră este dictatura. Într-o lume în care candidații sunt cenzurați și în care pot candida doar trompetele sistemului, direcția nu e alta decât dictatura. Iar atunci când ai economia praf, dictatura devine una crâncenă, care auto-sabotează bunăstarea țării pentru a-și asigura traiul parazitar. Iar pentru eșecurile din economie sau societate se vor găsi mereu ca vinovați imaginari, dușmani interni sau externi. Nu spun vorbe mari, nu vreau să vă sperii, vă arăt doar realitatea care, iată, a devenit previzibilă: urmează DICTATURA totală. O dictatură crâncenă și absurdă, în care o mână de semidocți vor face absolut tot ceea ce vor sau ceea ce li se dictează de către stăpâni lor.

Trebuia să înțelegem încă de când Koveși și Coldea au fost medaliați de statul francez că România nu mai e suverană. Acum, când am văzut cu ochii liberi cum Ambasadorul Franței, în sfidarea poporului român, s-a întâlnit în văzul lumii cu nulitatea Enache pentru a pune la cale alegerile, este cât se poate de limpede că spectrul dictaturii s-a revărsat către noi. Nu va fi bine nici pentru noi și nici pentru ei. Totul se va scufunda treptat, într-o mocirlă puturoasă, în care nu are cum să-i fie bine nici oprimatului și nici oprimatorului. Credeți-mă că fix așa e! În Coreea de Nord sunt „fericiți” ăia care au de mâncare și care au o geacă în plus. Însă, în esență, toți au aceeași viață de rahat, în care trebuie să privești doar în jos și să te lași îndoctrinat sau sufocat

Ucraina. Iar participarea la un război, după cum s-a văzut, nu se poate face decât din starea de dictatură, întrucât niciun om normal nu merge de bunăvoie să moară!

Desigur, cele scrise vă sunt cunoscute, iar acum vă întrebați probabil dacă mai e vreo cale de ieșire. Mai precis, care ar fi strategia pentru a ne întoarce destinul. V-am spus-o într-o formă sau alta imediat după lovitura de stat din decembrie: nu avem nicio șansă! Nu visați la cai verzi pe pereți întrucât nu va veni „îngerul roșcat de peste Ocean" ca să vă salveze. Aiurea! România deja, din punct de vedere geopolitic, a devenit marfă de schimb, exact la fel ca și după ultimul Război Mondial. Nu mai contează ce vrea X sau Y, țara e deja pe masa verde a tranzacționării și indiferent cum se va învârti ruleta care se joacă, noi vom nimeri sub unul sau altul dintre cei care joacă acolo. Și cel care-o va prelua, o va prelua cu tot sistemul actual, motiv pentru care dictatura care se înfiripă este, din punctul de vedere al jucătorilor, singura situație legitimă care este acceptată. Dacă-l vedeți pe unul ca Musk scoțând o vorbă pe X, asta nu înseamnă că se va mișca vreun deget pentru amărâții de-aici ci, de fapt, că se plusează la negociere. Fiți realiști, nu proști!

Ar fi existat o singură situație fericită, anume aceea în care oamenii care umplu de pomană spațiul ăsta ar fi avut suficient creier ca să înțeleagă lumea și, până la urmă, să-și înțeleagă propriul interes. N-a fost așa. Românul, ca aproape de fiecare dată în istoria sa, s-a dovedit a fi un notoriu laș inconștient. De aceea îmi sare țandăra când dau peste revoluționarii de Facebook, agresivi doar în comentarii și cărora le tremură chiloții, neavând curaj să iasă din casă dacă nu le dă voie stăpânirea. Ăștia sunt proștii care înjurau în timpul Pandemiei crezându-se anonimi de net, după care își puneau două-trei măști pe figură și cerșeau milă atunci când dădeau ochi cu „autoritățile" care nu-i lăsau să intre în supermarketuri. Ăștia sunt ăia care erau revoluționari din fotoliu și care, dacă ar fi fost puși să iasă să se împotrivească terorii, ar fi spus: „Dar ce teroare, nu vezi că avem tot ce ne trebuie?". Cunosc mult prea bine specia asta imbecilă, căreia, atunci când îi pui oglinda în față, îți răspunde obraznic, cu o teribilă nesimțire, de parcă tu ai fi vinovat pentru neputința lor. Iar pentru toți cei pe care-i mănâncă mâna să mă înjure că nu sunt „atât de radical ca ei, atât de viteaz cum sunt ei din spatele telefonului", am o veste crâncenă: Proștilor, anonimitatea voastră e doar o aparență! Nu vă mai credeți invulnerabili întrucât autoritățile v-au documentat și răs-documentat. De aceea acum, când vor avea nevoie de vinovați, dintre voi vor alege. Ar trebui să vă tremure fundurile cu tot cu fotoliile ălea în care vă exercitați radicalismul. Când veți înțelege că revoluția se face în stradă, atunci va fi prea târziu pentru voi!

Și, pentru că am pomenit cuvântul revoluție – care dă și titlul articolului de față – ar trebui să conștientizăm o chestie cât se poate de simplă: dacă în anii 80, când condițiile de viață erau crâncene pentru majoritatea covârșitoare a cetățenilor țării, când se tremura de frig în case și când efectiv erau oameni care urlau de foame pentru că nu aveau Pile, Cunoștințe Relații, ei bine, dacă atunci nicio râmă nu s-a ridicat împotriva regimului, cât de tâmpit trebuie să fii să crezi că românul va fi lovit acum de conștiință și va protesta pentru interesul său? Aiurea: acum are posibilitatea să se refuleze în mâncarea de plastic de la supermarket, care-l îngrașă ca pe porc, are băutură ieftină și, la o adică, sistemul îl mai lasă și să înjure prin secțiunile de comentarii ale presei. În plus, față de anii 80, aparatul represiv e de 3-4 ori mai mare și mai bine finanțat. Jandarmii sunt scoși în stradă și, pentru eficiență, melițianul Pledoiu le propune prime grase. Și uite-așa, conștiința de râmă a românului este anesteziată atât soft cât și hard. Asta-i realitatea, priviți-o în față și înțelegeți-o! Fiți realiști, nu idealiști!

Treaba e simplă, dragii mei. Nu mai e nimic de făcut. România e confiscată deoarece structura de iobag, care ne-a infectat pe toți, se dovedește a fi mai puternică decât cea a țăranului liber. Asta-i realitatea! Nu mai visați

trebui să vadă realitatea în față: sunt doar o mână de oameni care-i anihilată de întreaga masă de oi. Și știți ce e cel mai frustrant? Faptul că, dacă printr-o minune, acești eroi ai vremii noastre ar reuși răsturnarea situației, oile care acum se ascund pe după fotolii și care-s cuprinse de vitejie doar pe Facebook, s-ar transforma brusc în lupi care și-ar cere partea la „împărțirea prăzii". Așa s-a întâmplat în 1989, la fel s-ar întâmpla și acum dacă s-ar petrece minunea schimbării.

„Ce fac eu?" – ar trebui să fie întrebarea pe care ar trebui să și-o pună orice om normal. Știu, e amarnic să fii nevoit să-ți pui aceeași întrebare rostită sfidător de către Plăvan cel prost. Dar asta ar trebui să te preocupe acum, când vezi că întrebarea „Ce facem noi?" e un eșec. Deci ce faci? N-ai decât o singură alternativă: caută să scapi! Cum? Naiba știe, nu e nicio rețetă. Suntem precum potârnichile, fugim care în ce direcție apucă și de scăpat scapă cine poate. E crâncen ceea ce spun, dar credeți-mă că e adevărul. După golănia făcută de imbecilii de la BEC, apărată cu jandarmi și cu serviciile secrete, traseul țării este cât se poate de clar. Nu mai avem nicio șansă. Oile au învins și s-au auto-învins. E poziție de mat.

Autor: **Dan Diaconu**

Despre autor

editor